Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 058 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST**
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 9 december 2023 en verzoeken beiden op 20 december 2023 om internationale bescherming. Op 11 februari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Ashtarak. U bent gehuwd met G., L. (O.V. x.xxx.xxx) met wie u drie kinderen heeft. U werkte als beroepsmilitair voornamelijk als kok. Op 03/10/2020 nam u als vrijwilliger deel aan de gevechten in Nagorno-Karabach. U was gestationeerd in Djabrail. Een bepaald moment werd u gevraagd om gewonden te vervoeren. U gaf uw wapen aan een strijdmakker. Op de medische post werd een rapport opgesteld dat uw wapen elders lag en kreeg u een nieuw wapen. Na het conflict keerde u terug naar huis. Op 03/11/2020 kwamen 3 politiemannen bij u thuis langs, u was toen op uw werk. De politie voerde een huiszoeking uit en gaven uw vrouw een convocatie opdat u zich de volgende dag op het politiebureau zou aanbieden. De volgende dag bood u zich aan op het politiebureau van Dilijan. U werd erop gewezen dat u uw wapen had achtergelaten en men vroeg of u had gezien dat er wapens terug naar Armenië waren overgebracht. U ontkende hiervan getuige te zijn geweest. In juli 2023 werd u van thuis uit meegenomen naar het politiebureau. Men eiste dat u zou bevestigen dat u getuige was dat er wapens terug naar Armenië waren gestuurd. Toen u dit weigerde werd u geslagen. Na twee dagen werd u vrijgelaten. Men zei dat u niet weg mocht gaan en dat u nog ging opgeroepen worden. Een bevriende politieman kon het dossier tegen u inkijken en zag dat de zaak tegen u was gefabriceerd, dat er reeds 2 andere "getuigen" waren en ze enkel nog een 3de "getuige" wilden, u dus. Deze politieman nam het dossier tegen u tijdelijk over zodat jullie de tijd hadden om het land te verlaten. Op 09/12/2023 reisde u per vliegtuig via Griekenland naar België waar u met uw gezin op 20/12/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Sinds jullie vertrek is de politie nog bij uw stiefmoeder langsgekomen op zoek naar u. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: paspoorten, geboorteaktes, uw militair boekje, huwelijksakte, en militaire onderscheidingen.

Uw vrouw en advocaat voegen nog het volgende toe: […]

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat dat u last heeft van hoge bloeddruk (DVZ Verklaring pt. 29). Nadat tijdens uw persoonlijk onderhoud een pauze was genomen, bleek dat u zich niet goed voelde. U deelde mee (CGVS p. 8) dat ofwel uw bloeddruk of uw suiker te hoog stond en dat u ook diabetes heeft. Hierop werd een lid van het EHBO team van het CGVS erbij gehaald. Er werd vastgesteld dat uw bloeddruk hoog was en u zei ook dat u hartproblemen heeft. Er werd besloten om het gehoor stop te zetten.

Na het persoonlijk onderhoud van uw vrouw blijkt, zoals verder zal worden aangetoond, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie relaas. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd de free narrative toegepast, i.e. werd u gevraagd om uw relaas te brengen in uw eigen woorden en eigen tempo zonder onderbrekingen door de protection officcer (zie CGVS p. 5). Daarna werden er u per topic van uw relaas bijkomende vragen gesteld om een nog gedetailleerder beeld te hebben van uw relaas. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u op afdoende wijze uw relaas voor het CGVS heeft kunnen brengen. Het CGVS is na het gehoor van uw vrouw en na een vergelijking van jullie onderlinge verklaringen, van oordeel over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen. Bijgevolg wordt het niet meer nodig geacht dat u nog wordt opgeroepen voor verdere bevraging tijdens een bijkomend persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs kan voorleggen wat betreft uw asielrelaas. Uit uw verklaringen (Vragenlijst DVZ pt. 3.5) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 7) blijkt nochtans dat er convocaties op uw naam bij jullie thuis werden afgeleverd. Redelijkerwijze kan bijgevolg verwacht worden dat u deze zou kunnen voorleggen voor de Belgische asielinstanties, quod non in casu. Van de beweerde huiszoeking kan u evenmin enige vorm van objectief bewijs aanbrengen. In uw militair boekje is niet vermeld dat u deelnam aan het conflict in Nagorno-Karabach (CGVS p. 7-8), zodat dit een louter blote bewering is. Jullie stellen ook (CGVS p. 6; CGVS vrouw p. 6) dat een bevriende politieman het dossier tegen u kon inkijken en zag dat de zaak tegen u was gefabriceerd, dat er reeds 2 andere "getuigen" waren en ze enkel nog een 3de "getuige" wilden, u dus. Deze politieman nam het dossier tegen u tijdelijk over zodat jullie de tijd hadden om het land te kunnen verlaten. Indien u op dergelijke wijze toegang had tot het dossier van de politie waaruit bleek dat er een gefabriceerde zaak tegen u werd opgezet, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze politieman u hieromtrent dan kopies/foto's kon bezorgen die dit aantonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen houdt reeds een ernstige negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de politieconvocaties die op uw naam zouden zijn uitgereikt, leggen u en uw vrouw ook manifest tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaart u (CGVS p. 7) dat er 1 politieconvocatie voor u is toegekomen. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) had u echter eerder gesteld dat u 2 maal een dergelijke oproepingsbrief kreeg. Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 7) dat u 3 maal schriftelijk werd geconvoceerd.

Uw vrouw stelt dat zij de 3 convocaties ontving via de postbode. U daarentegen stelt dat uw vrouw een convocatie ontving toen de 3 politiemannen langskwamen bij jullie thuis. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 7-8) dat u misschien niet alles aan haar heeft gezegd om haar stress te besparen. Deze motivering biedt uiteraard geen verklaring voor de vaststelling dat u van mening bent dat uw vrouw een convocatie heeft ontvangen toen de politie bij haar langskwam en u op uw werk was, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op hetgeen uw vrouw u vertelde.

Bij de DVZ meldt u (Vragenlijst pt. 3.5) dat de tweemaal dat u door de politie werd vastgehouden, i.e. kort na uw terugkeer van de oorlog en midden juli 2023, ze u thuis kwamen ophalen. Ook uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 7-8) dat u tweemaal van thuis door de politie werd meegenomen, i.e. kort na uw terugkeer van de oorlog en midden juli 2023. Voor het CGVS (p. 5-7) verklaart u echter dat u éénmaal van thuis door de politie werd meegenomen, m.n. bij uw tweede aanhouding midden juli 2023, en dat toen u de eerste werd aangehouden kort na de oorlog u zich zelf had aangeboden op het politiebureau nadat de politie een convocatie aan uw vrouw had afgegeven.

Voorts blijkt uit de verklaringen van uw vrouw (CGVS vrouw p. 9) dat u zich in totaal 5 maal op het politiekantoor diende aan te bieden waar u werd ondervraagd, terwijl uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7) dat u 2 maal zich er diende aan te bieden. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 9) dat u inderdaad 2 maal werd ondervraagd op het politiebureau en u zich de overige 3 keer diende aan te bieden, dat zich moeten aanbieden iets anders is, dat er een verschil is. Gevraagd naar dit verschil gaf uw vrouw een warrige uitleg over de semantische betekenis van de woorden 'ondervraging' bij de politie en 'aanbieden' bij de politie, om uiteindelijk te stellen dat u 2 maal werd ondervraagd op het politiebureau, en u zich er 3 maal diende aan te bieden om een document te ondertekenen als bewijs dat u de stad niet had verlaten, en dat u toen niet werd ondervraagd. Deze uitleg weet niet te overtuigen. U stelde immers uitdrukkelijk (CGVS p. 7) dat u zich 2 maal heeft moeten aanbieden bij de politie van Dilijan, zonder meer. Indien u zich in het kader van de problemen die u kende met deze politie nog meerdere keren zou hebben moeten aanbieden, m.n. om aan te tonen dat u de stad niet had verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan melding had willen van maken, quod non. De plotselinge ommezwaai van uw vrouw in haar verklaringen dat de overige 3 keer u zich bij de politie diende aan te bieden, u er niet werd ondervraagd, valt ook bezwaarlijk te rijmen met haar eerdere bewering hieromtrent dat u die 3 keer werd ondervraagd maar niet werd geslagen (CGVS vrouw p. 8).

Sinds jullie in België zijn is volgens uw vrouw (CGVS vrouw p. 4) de politie nog bij u thuis langs gekomen op zoek naar u en hebben ze 3 oproepingsbrieven aan uw stiefmoeder afgeven opdat u zich zou aanbieden. U daarentegen verklaart (CGVS p. 4) dat sinds jullie in België zijn de politie tweemaal bij uw stiefmoeder is langsgekomen op zoek naar u en er toen geen bepaalde documenten voor u werden uitgereikt aan haar.

Nog wat deze beweerde convocaties betreft, stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 7) dat zij hiervoor op een apart papier diende te ondertekenen voor ontvangst en dat ze op de convocatie zelf niks diende te ondertekenen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat in het gedeelte van de convocatie voor ondertekening van de schriftelijke kennisgeving de ontvanger zijn/haar naam, achternaam en het tijdstip van ontvangst dient te vermelden, wat hij/zij bevestigt met de handtekening, én waarna het gedeelte van de schriftelijke kennisgeving dat bestemd is voor ondertekening, wordt teruggebracht naar de instantie die de procedure voert. De vaststelling dat uw vrouw geen weet heeft hoe een dergelijke politieconvocatie wordt afgeleverd, ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 8-9) dat u hoge bloedruk heeft, hartproblemen, en diabetes. Ook zou volgens uw vrouw (CGVS vrouw p. 7 &) jullie beiden HIV hebben. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Wat betreft de hiv besmetting die in België bij jullie werd vastgesteld, stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 10-11) dat in Armenië mensen met een hiv-besmetting worden gediscrimineerd en niet geaccepteerd, ze door de samenleving worden uitgesloten en hun rechten worden geschonden, krijgen ze geen jobs. Zij stelt ook dat

jullie familie geen contact zal wil hebben met jullie en u vraagt zich af wat er met de kinderen zal gebeuren. Uw vrouw weet niet of er een behandeling voor HIV in Armenië mogelijk is. Uw advocaat voegt toe dat jullie vrezen om gestigmatiseerd te worden vanwege jullie hiv infectie omdat objectieve info bevestigt dat Armenen met aids worden afgewezen op sociaal vlak.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de protection officer een document (attest?) m.b.t. jullie HIV besmetting wou tonen op uw gsm. Omdat dit moeilijk leesbaar was, werd u gevraagd dit document door te sturen naar uw advocaat zodat zij dit aan het CGVS zou bezorgen. Tot op heden heeft het CGVS geen dergelijk document ontvangen, zodat de commissaris-generaal in het ongewisse is m.b.t. jullie ziekte en behandeling ervan. Waar uw advocaat verwijst naar objectieve informatie over de situatie voor personen met een HIV besmetting in Armenië, m.n. sociale discriminatie, moet worden opgemerkt dat hieromtrent niks wordt neergelegd ter ondersteuning.

Voorts blijkt uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat de situatie van 10 jaar geleden niet te vergelijken is met die van nu, dat er veel ten goede veranderd is zowel in de publieke perceptie als in het bewustzijnsniveau van mensen. Ook werd er een specifieke wetgeving aangenomen voor de preventie van ziekten veroorzaakt door HIV. Verder werd in 2022 het Nationaal Centrum voor Infectieziekten opgericht (hetgeen een fusie is van het AIDS-preventiecentrum met het gespecialiseerd ziekenhuis voor infectieziekten van Nork) uitgerust met moderne technologieën en apparatuur, om medische diensten van hogere kwaliteit te kunnen leveren die vergelijkbaar zijn met die van soortgelijke internationale centra. In 2025 werden diverse activiteiten ondernomen om de hiv-behandeling te decentraliseren, met als doel toegankelijkere, ononderbroken en kwalitatief hoogwaardige medische zorg te garanderen voor mensen met hiv in de hele republiek. De hiv-tests, diagnoses en de daaropvolgende behandeling zijn in Armenië op last van de staat en volledig gratis. Hieruit blijkt duidelijk dat de Armeense autoriteiten niet onwillig en/of onmachtig zijn om HIV patiënten de nodige medische hulp te geven waarop u en uw vrouw bij terugkeer een beroep kunnen doen. Ook zijn er lokale NGO's die belangrijk werk verrichten bij de bestrijding van HIV en mobiele testdiensten, juridische bijstand, lotgenotennetwerken en psychosociale zorg bieden.

Uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat er in Armenië sprake is van een zeker stigma t.a.v. HIV patiënten maar er kan niet worden vastgesteld dat de sociale discriminatie in Armenië van die aard is om te besluiten dat elke persoon met HIV, louter omwille van zijn of haar medische situatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden. Uw vrouw maakt echter niet aannemelijk hoe derden bij terugkeer in Armenië hiervan op de hoogte zouden geraken. Zo verklaart zij (CGVS vrouw p. 10) dat jullie deze medische aandoening geheim houden, ook voor de kinderen en gezinsleden. Gevraagd hoe bij terugkeer naar Armenië dit zou geweten zijn, stelt zij dat jullie land klein is en dit zou snel aan het licht komen omdat jullie voor de behandeling er naar een speciaal hospitaal voor infecties zullen moeten gaan. Gevraagd waarop uw vrouw zich baseert, stelt zij dit niet te weten, dat zij dit denkt. Als een persoon een behandeling ondergaat in een hospitaal ter bestrijding van infectieziektes, betekent dit nog niet automatisch dat deze een HIV/AIDS patiënt is, er zijn immers meerdere soorten infectieziektes. Een louter theoretische, vage, of hypothetische vrees zoals uw vrouw deze uit, volstaat echter niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees moet immers gegrond, concreet, en actueel zijn. Er kan geen internationale bescherming worden geboden op basis van gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan en waarvan niet is aangetoond dat deze zich ook daadwerkelijk zullen voordoen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal

burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Ashtarak komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (paspoorten, geboorteaktes, uw militair boekje, huwelijksakte, en militaire onderscheidingen) bevatten gegevens die niet worden betwist en deze conclusie niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U bent gehuwd met Z., M. (O.V. x.xxx.xxx) met wie u drie kinderen heeft. Op 20/12/2023 diende u samen met uw gezin in België een verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

[…]

U haalt nog aan dat u en uw man besmet zijn met het hiv-virus en hiervoor in behandeling zijn in Luik om te vermijden dat in Mechelen, waar veel Armenen wonen, hiervan weet zouden hebben omdat dit voor jullie een

schaamte is. In Armenië worden mensen met een hiv-besmetting gediscrimineerd en niet geaccepteerd, worden ze door de samenleving uitgesloten en worden hun rechten geschonden, krijgen ze geen jobs. U stelt ook dat jullie familie geen contact zal wil hebben met jullie en u vraagt zich af wat er met de kinderen zal gebeuren. Jullie land is klein en dit zou snel aan het licht komen omdat jullie voor de behandeling er naar een speciaal hospitaal zullen moeten gaan. Uw advocaat voegt toe dat jullie vrezen om gestigmatiseerd te worden vanwege jullie hiv infectie omdat objectieve info bevestigt dat Armenen met aids worden afgewezen op sociaal vlak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man Z., M. (O.V. x.xxx.xxx). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

[…]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 31 maart 2026 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavig beroep te behandelen via een louter schriftelijke procedure. Oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorzag dat de louter schriftelijke procedure kan op verzoek van één van de partijen.

Verzoekers hebben de Raad tijdig, *i.e.* binnen de vijftien dagen na kennisgeving door de griffie, gemeld zich te verzetten tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op dit bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van een louter schriftelijke procedure.

3. Gegrondheid beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van "*de beginselen van goed bestuur, nauwkeurigheid en voorzichtigheid*". Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekers tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

In een eerste middelonderdeel hekelen verzoekers dat verzoeker niet opnieuw werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) nadat zijn eerder onderhoud werd stopgezet omwille van zijn gezondheidsproblemen. Wat verzoekers gezondheidsproblemen betreft, benadrukken verzoekers dat

verzoeker hiv-positief is, alsook ernstige problemen heeft van hoge bloeddruk en diabetes, hetgeen bevestigd wordt door medische attesten. Zij voegen hieraan toe dat de commissaris-generaal erkende dat bepaalde bijzondere procedurele noden op hem van toepassing konden zijn en dat verzoeker aan de *protection officer* meedeelde dat hij toen bijna een geplande chirurgische ingreep zou ondergaan. Verzoekers vervolgen dat verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud onwel voelde, dat hij dit aan de *protection officer* meldde en dat een lid van het EHBO-team constateerde dat zijn bloeddruk hoog was en dat hij hartproblemen vertoonde, waarna het persoonlijk onderhoud werd onderbroken, hetgeen allemaal erkend wordt in de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing. Zij hekelen dat verzoeker nadien niet opnieuw werd opgeroepen, ondanks dat de *protection officer* dit aangaf en hij/zij verzoeker nog verschillende vragen wou stellen, en dat gesteld wordt dat de methode van vrij verhaal werd toegepast, waardoor verschillende vragen moesten worden gesteld over de verschillende punten van het verhaal om een gedetailleerd beeld te krijgen. Zij benadrukken dat het interview eindigde vooraleer verzoeker zich over alle elementen van zijn verzoek kon uitspreken en hij slechts globaal heeft kunnen vertellen over zijn problemen, zonder op details te kunnen ingaan. Zij voegen hieraan toe dat verzoekers' persoonlijk interview slechts twee uren duurde, terwijl zij voor de hele dag waren opgeroepen en een interview bij het commissariaat-generaal gemiddeld vier uur duurt.

In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers dat er door de commissaris-generaal talrijke vertaalfouten werden begaan. Concreet wijzen zij erop dat in de bestreden beslissingen vermeld wordt dat zij drie kinderen hebben terwijl zij er slechts twee hebben, dat er gesteld wordt dat verzoekster verklaarde dat verzoeker als kok werkte, terwijl zij dit nooit heeft gezegd tijdens haar interview, dat er in de bestreden beslissingen te lezen valt dat verzoeker in de stad Ashtarak woont, terwijl hij daar slechts voor zijn huwelijk heeft gewoond en daarna in Dilijan heeft gewoond en dat er geprobeerd zou zijn hen te laten zeggen dat zij Dilijan hebben verlaten en naar Ashtarak trokken voor een jaar, alvorens zij naar België kwamen. Zij besluiten dat deze elementen wijzen op vertaalproblemen die duidelijk hun volledige verhaal hebben kunnen beïnvloeden.

In een derde middelonderdeel hekelen verzoekers de vaststellingen van de bestreden beslissingen over hun vrees voor vervolging omwille van het militair verleden van verzoeker. Enerzijds zijn zij het niet eens met de vaststelling dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van hun relaas door het gebrek aan bewijs. Vooreerst citeren zij volgende zin uit de UNHCR's *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998: "*Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good*." Vervolgens benadrukken zij dat zij ter ondersteuning van hun verzoek de persoonlijke militaire uitrusting en militaire onderscheidingen van verzoeker, alsook zijn militair boekje, voorlegden. Verder stellen zij dat hun relaas niet ondermijnd wordt omdat zij niet in staat zijn de oproepen aan te leveren ter ondersteuning van hun verzoek. Zij benadrukken dat zij uitlegden dat de moeder van verzoekster deze heeft ontvangen na hun vertrek en dat zij ongeveer tachtig jaar oud en enigszins verward is, waardoor het verkrijgen van deze documenten via haar bijzonder moeilijk is. Het is eveneens moeilijk om van haar volledige en accurate informatie te verkrijgen, maar zij verklaarden wel dat verzoeker twee oproepen ontving die door haar werden aangenomen. Voorts stellen verzoekers dat verzoeker naar aanleiding van deze oproepen zich de volgende dag op het politiekantoor heeft gemeld en dat zij verklaarden dat de politie geen documenten achterliet tijdens de huiszoeking en dat hen werd uitgelegd dat de situatie de volgende dag aan verzoeker zou worden uitgelegd bij zijn verhoor. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers militair boekje zijn deelname aan het conflict in Nagorno-Karabach niet vermeldt, opperen verzoekers dat verzoeker reservist was en dat reservisten niet in het militair boekje worden vermeld. Tot slot, wat betreft het feit dat een bevriende politieagent het dossier van verzoeker kon inkijken, benadrukken zij dat deze vriend nu gepensioneerd is en geen toegang meer heeft tot deze informatie. Anderzijds betogen verzoekers dat hun ogenschijnlijk tegenstrijdige verklaringen betreffende de politieverzoeken kunnen worden verklaard door een verschillende interpretatie van de vragen die gesteld werden door de *protection officer*. Zij verduidelijken dat twee politieverzoeken voor hun vertrek zijn aangekomen en één of twee andere daarna, dat verzoeker zich elke zes maanden bij het politiecommissariaat moest melden om zijn aanwezigheid bij de autoriteiten te bevestigen en aan te tonen dat hij het land niet had verlaten en dat verzoekster deze laatste bezoeken als oproepen heeft geteld. Tevens stellen zij dat er bij het eerste politiebezoek aan hun woning geen documenten zijn achtergelaten, dat verzoeker toen aan het werk was, dat hij zich de volgende dag bij het politiebureau heeft aangemeld en dat hij bij het tweede bezoek door de politie met geweld werd meegenomen.

In een vierde en laatste middelonderdeel gaan verzoekers in op hun vrees voor discriminatie in Armenië omwille van hun hiv-diagnose. Zij benadrukken dat zij aan de *protection officer* uitlegden dat zij in Luik worden behandeld om te voorkomen dat de inwoners van Mechelen, waar veel Armeniërs wonen, op de hoogte zouden komen van hun diagnose, omdat dit voor hen ongemakkelijk is, dat zij aangaven dat hun familie hen niet meer wil zien en zich zorgen maakt over het lot van de kinderen en dat Armenië een klein land is en hun diagnose snel bekend zou worden omdat zij naar een gespecialiseerd ziekenhuis zouden

moeten gaan voor behandeling. Zij vervolgen dat zij bij terugkeer vrezen gestigmatiseerd te worden wegens hun seropositiviteit, hetgeen verzoekster ook uitdrukkelijk verklaarde. Dit aangezien objectieve informatie bevestigt dat Armeniërs met hiv sociaal worden gediscrimineerd en sociaal en maatschappelijk worden buitengesloten, alsook dat hun rechten worden geschonden en zij worden geweigerd bij sollicitaties. Ook stellen zij, onder verwijzing naar algemene informatie, dat hiv in Armenië nog steeds een grotendeels taboeonderwerp is, dat de Armeense bevolking onvoldoende geïnformeerd is over de transmissiewijzen van hiv, wat ongegronde angsten en uitsluitingsgedrag in stand houdt, dat bijgevolg een significant aantal gevallen pas in een gevorderd stadium van infectie wordt gediagnostiseerd, waardoor de behandeling complexer en intensiever wordt en gespecialiseerd medisch toezicht vereist, dat desinformatie en voortdurende discriminatie een belangrijke belemmering vormen voor effectieve toegang tot zorg, dat tot 2011 mensen met hiv niet mochten reizen en dat het is vastgesteld dat deze stigmatisering diepgeworteld is in de Armeense samenleving en zich uit in discriminatie binnen de gezondheidszorg, verlies van werk, familiebreuken en schending van medische vertrouwelijkheid.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire zin om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, een attest met bevestiging operatie verzoeker (stuk 3) bij het verzoekschrift.

3.2.2. Op 31 maart 2026 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*", overeenkomstig oud artikel 39/72, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarin zij volhardt in haar beslissing.

3.3. Beoordeling beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing*[en] *overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing*[en] *wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Zo voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van nauwkeurigheid en voorzichtigheid, doch geven zij niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelen of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden achten.

Daar waar verzoekers de schending opwerpen van "*de beginselen van goed bestuur*" wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording *"de beginselen van goed bestuur"* het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekers geven geenszins aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens voormelde beginselen van nauwkeurigheid en voorzichtigheid, beroepen op "*de beginselen van goed bestuur*". Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Procedurele noden

De Raad wijst op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Vooreerst betwisten verzoekers de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder, wat betreft verzoeker, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat er wel bijzondere procedurele noden speelden en dat hem wel steunmaatregelen dienden te worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij last heeft van een hoge bloeddruk (administratief dossier, "*verklaring DVZ"* verzoeker, vraag 29), maar dat hij zichzelf in staat achtte de procedure tot het bekomen van internationale bescherming te doorlopen (administratief dossier, vragenlijst "*Bijzondere procedurele noden*" verzoeker). Hij legde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud ook geen medische attesten neer.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker zich na de pauze niet goed voelde. Hij verklaarde dat ofwel zijn bloeddruk ofwel zijn suiker te hoog stond en dat hij diabetes heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). Hierop werd een lid van het EHBO-team van het commissariaat-generaal erbij gehaald. Er werd vastgesteld dat verzoekers bloeddruk hoog was en verzoeker zei ook dat hij hartproblemen heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster kwam eveneens naar boven dat zij beiden in België de diagnose van hiv kregen. Zij toonde een onduidelijk document in het Frans en er werd haar gevraagd om dit neer te leggen, maar zij legde dit tot op heden niet neer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 19). Hoewel er geen medische attesten voorlagen, besloot de *protection officer*, onder meer op basis van de vaststellingen van het EHBO-team, het persoonlijk onderhoud stop te zetten en eerst verder te gaan met het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Toen duidelijk werd dat verzoeker zich ook toen nog niet beter voelde, werd hij naar huis gestuurd (*ibid*., p. 8-9).

Hoewel verzoekers medische problemen werden aangenomen, alsook dat hij op het moment dat hij aangaf zich niet goed te voelen niet langer in staat was het persoonlijk onderhoud verder af te leggen, maken verzoekers – mede gelet op het voorgaande en het feit dat hij voorafgaand aan de pauze zonder problemen kon antwoorden op de aan hem gestelde vragen – niet aannemelijk dat hij door zijn medische toestand niet in staat was te worden gehoord. Bovendien blijkt, gelet op het gestelde onder punt 3.3.5. van het onderhavig arrest, dat er voldoende elementen voorhanden waren om de bestreden beslissingen te nemen, zonder verzoeker opnieuw te horen.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat ook hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van zijn beschermingsverzoek.

3.3.5. Oud artikel 57/5*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld oud artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

De Raad stelt vast dat beide verzoekers werden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat beiden ook effectief gehoord werden, doch ook dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker diende te worden stopgezet omdat hij zich niet goed voelde.

Uit de bestreden beslissingen en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud blijkt dat de methode "*free narrative"* werd toegepast, waarbij verzoeker gevraagd werd om zijn relaas in eigen woorden en tempo aan te brengen zonder onderbrekingen door de *protection officer* en dat er nadien per onderwerp van zijn relaas vragen werden gesteld om hiervan een nog gedetailleerder beeld te krijgen. Het is pas nadat verzoeker zijn

relaas vrij uiteenzette en er reeds een hele reeks aan bijvragen werd gesteld, dat het persoonlijk onderhoud diende te worden stopgezet. De *protection officer* gaf aan dat verzoekers persoonlijk onderhoud eventueel kon worden verdergezet nadat verzoekster werd gehoord, maar diende na afloop vast te stellen dat verzoeker zich nog steeds niet goed voelde en stuurde verzoeker naar huis. Gelet op het feit dat verzoeker al redelijk wat verklaringen had afgelegd, verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker voorafgaand aan het moment dat hij zich niet goed voelde niet in staat was te worden gehoord en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dezelfde elementen besprak als verzoeker, oordeelde de commissaris-generaal terecht over voldoende elementen te beschikken om beslissingen te nemen inzake de verzoeken om internationale bescherming, zonder verzoeker opnieuw te horen.

In het verzoekschrift hekelen verzoekers dat verzoeker niet opnieuw werd gehoord daar de *protection officer* had aangegeven dat verzoeker opnieuw zou worden gehoord en dat hij, gelet op de toegepaste methode tijdens het persoonlijk onderhoud, nog bijkomende vragen diende te stellen aan verzoeker. De Raad stelt vast dat dit geenszins weerslag vindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt immers enkel dat de *protection officer* ging afwachten of het onderhoud kon verdergezet worden na afloop van het persoonlijk onderhoud van verzoekster maar dat dit niet mogelijk bleek (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar verzoekers stellen dat verzoeker enkel globaal kon vertellen over de problemen, zonder in te kunnen gaan op de details en dat zijn persoonlijk onderhoud eindigde zonder op alle elementen van zijn relaas te kunnen ingaan, merkt de Raad op dat verzoekers in het verzoekschrift niet het minste concrete element aanreiken dat onvoldoende aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, geeft verzoeker aan dat hij niet had kunnen vertellen over zijn hiv-diagnose en de hieraan verbonden schaamte. De Raad merkt evenwel op dat deze elementen zowel door verzoekster als hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster werden aangehaald en dat hiermee afdoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen alsook in de latere bespreking van de medische problemen in dit arrest. Tot slot, wat betreft het feit dat verzoekers' persoonlijk onderhoud slechts twee uren duurde, terwijl zij waren opgeroepen voor een hele dag en een gemiddeld persoonlijk onderhoud vier uren duurt, bemerkt de Raad dat de duur van een onderhoud geenszins zonder meer een indicatie vormt voor de grondigheid en volledigheid ervan, noch een oordeel inhoudt over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat en na lezing en vergelijking van de verklaringen van verzoekers waren er voldoende elementen voorhanden om beslissingen te nemen inzake verzoekers' verzoeken om internationale bescherming en werd verzoekers' recht om te worden gehoord gerespecteerd.

3.3.6. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

3.3.6.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd. Concreet halen zij enerzijds een vrees voor vervolging aan naar aanleiding van problemen die verzoeker kende nadat hij als vrijwilliger deelnaam aan de gevechten in Nagorno-Karabach. Anderzijds wijst verzoekster op het feit dat zij beiden besmet zijn met hiv en dat zij hierdoor gediscrimineerd zullen worden in Armenië. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting – behoudens wat betreft de weergave van enkele persoonsgegevens die los staan van hun relaas – niet wordt betwist door verzoekers.

Blijkens de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat verzoekers' relaas, omwille van verschillende redenen, niet geloofwaardig is. Vooreerst (a) kunnen verzoekers geen begin van bewijs van hun relaas voorleggen. Daarnaast (b) leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over de verschillende contacten die zij hadden met de politie. Vervolgens (ii), wat betreft hun medische diagnose op zich, merkt de commissaris-generaal op dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Voorts (iii) maken verzoekers niet aannemelijk dat hen internationale bescherming kan worden toegekend op basis van de discriminatie die zij vrezen mee te maken in Armenië omwille van hun hiv-diagnose. Tot slot (iv) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.6.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas over de problemen van verzoeker nadat hij in 2020 als vrijwilliger deelnam aan de gevechten in Nagorno-Karabach.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers geen begin van bewijs kunnen voorleggen ter staving van hun relaas, ondanks dat dit – gelet op hun verklaringen – redelijkerwijs wel kan verwacht worden.

Ten eerste wijst de Raad erop dat verzoeker, los van de tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen over het aantal keer dat verzoeker een convocatie kreeg en de wijze waarop deze in ontvangst werd genomen (zie *infra*), minstens één keer een convocatie kreeg toen zij nog in Armenië waren. Uit de verklaringen van verzoekers kan ook duidelijk worden opgemaakt dat zij hiervan een document in hun bezit hadden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Er kan dan ook verwacht worden dat zij hiervan bewijs zouden kunnen voorleggen, *quod non*. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de convocatie thuis liet (*ibid*., p. 7), wijst de Raad erop dat beide verzoekers verklaarden nog contact te hebben met hun familie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Hoewel verzoekers familie enkel nog bestaat uit een stiefmoeder van verzoeker, die volgens het verzoekschrift van leeftijd en verward is, kunnen zij hiervoor eveneens contact opnemen met de familie van verzoekster. Voorts benadrukt de Raad dat, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over of er bij de bezoeken van de politie aan verzoekers stiefmoeder na hun vertrek convocaties werden afgegeven, er hier niet wordt gesteld dat hiervan bewijs moet kunnen worden voorgelegd. Verzoekers' betoog hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Ten tweede wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen van de beweerde huiszoeking. De Raad wijst evenwel op de verklaring van verzoekster dat deze huiszoeking plaatsvond zonder enig document (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering van de bestreden beslissingen en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het door verzoekers gezamenlijk voorgehouden asielrelaas.

Ten derde stellen verzoekers dat een bevriende politieman het dossier tegen verzoeker kon inkijken en zag dat de zaak tegen verzoeker was gefabriceerd, dat er reeds twee andere "*getuigen*" waren en ze enkel nog een derde "*getuige*" wilden, namelijk verzoeker, en dat deze politieman het dossier tijdelijk overnam zodat zij de tijd hadden om het land te kunnen verlaten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6). De Raad oordeelt dat er, net gelet op verzoekers verklaringen, redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze politieman verzoekers hieromtrent kopieën of foto's overmaakte of minstens kon bezorgen. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat deze vriend ondertussen gepensioneerd is en geen toegang meer heeft tot deze informatie, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die verzoekers in hun verzoekschrift voor het eerst opwerpen. Bovendien verklaart dit niet waarom zij hier geen bewijzen van hebben van toen hij wel nog actief was bij de politie.

Ten slotte blijft ook verzoekers' verklaring, dat verzoeker vrijwillig deelnam aan de oorlog in Nagorno-Karabach, slechts een blote bewering. Zo wordt in het neergelegde militair boekje niet vermeld dat verzoeker deelnam aan dit conflict (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat verzoeker als reservist vrijwillig deelnam aan de oorlog en dat dit niet vermeld werd in het militair boekje, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een louter blote bewering is. Verder vormen de militaire onderscheidingen evenmin een bewijs hiervan. Deze documenten lijken immers te dateren van 2016 en 2017 en verzoekers verduidelijken geenszins hoe dit gelinkt zou kunnen worden aan verzoekers deelname aan de oorlog in 2020.

De Raad besluit dat het ontbreken van ieder begin van bewijs van de door verzoekers aangehaalde problemen, in de door hen geschetste context, wel degelijk reeds een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Bovendien en bovenal wordt de geloofwaardigheid van verzoekers gezamenlijk voorgehouden relaas ondermijnd door hun tegenstrijdige verklaringen over hun contacten met de politie. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

"*Zo verklaart u (CGVS p. 7) dat er 1 politieconvocatie voor u is toegekomen. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) had u echter eerder gesteld dat u 2 maal een dergelijke oproepingsbrief kreeg. Uw vrouw stelt dan weer (CGVS vrouw p. 7) dat u 3 maal schriftelijk werd geconvoceerd.*
Uw vrouw stelt dat zij de 3 convocaties ontving via de postbode. U daarentegen stelt dat uw vrouw een convocatie ontving toen de 3 politiemannen langskwamen bij jullie thuis. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 7-8) dat u misschien niet alles aan haar heeft gezegd om haar stress te besparen. Deze motivering biedt uiteraard geen verklaring voor de vaststelling dat u van mening bent dat uw vrouw een convocatie heeft ontvangen toen de politie bij haar langskwam en u op uw werk was, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op hetgeen uw vrouw u vertelde.
Bij de DVZ meldt u (Vragenlijst pt. 3.5) dat de tweemaal dat u door de politie werd vastgehouden, i.e. kort na uw terugkeer van de oorlog en midden juli 2023, ze u thuis kwamen ophalen. Ook uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 7-8) dat u tweemaal van thuis door de politie werd meegenomen, i.e. kort na uw terugkeer van de oorlog en midden juli 2023. Voor het CGVS (p. 5-7) verklaart u echter dat u éénmaal van thuis door de politie werd meegenomen, m.n. bij uw tweede aanhouding midden juli 2023, en dat toen u de eerste werd aangehouden kort na de oorlog u zich zelf had aangeboden op het politiebureau nadat de politie een convocatie aan uw vrouw had afgegeven.
Voorts blijkt uit de verklaringen van uw vrouw (CGVS vrouw p. 9) dat u zich in totaal 5 maal op het politiekantoor diende aan te bieden waar u werd ondervraagd, terwijl uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7) dat u 2 maal zich er diende aan te bieden. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 9) dat u inderdaad 2 maal werd ondervraagd op het politiebureau en u zich de overige 3 keer diende aan te bieden, dat zich moeten aanbieden iets anders is, dat er een verschil is. Gevraagd naar dit verschil gaf uw vrouw een warrige uitleg over de semantische betekenis van de woorden 'ondervraging' bij de politie en 'aanbieden' bij de politie, om uiteindelijk te stellen dat u 2 maal werd ondervraagd op het politiebureau, en u zich er 3 maal diende aan te bieden om een document te ondertekenen als bewijs dat u de stad niet had verlaten, en dat u toen niet werd ondervraagd. Deze uitleg weet niet te overtuigen. U stelde immers uitdrukkelijk (CGVS p. 7) dat u zich 2 maal heeft moeten aanbieden bij de politie van Dilijan, zonder meer. Indien u zich in het kader van de problemen die u kende met deze politie nog meerdere keren zou hebben moeten aanbieden, m.n. om aan te tonen dat u de stad niet had verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan melding had willen van maken, quod non. De plotselinge ommezwaai van uw vrouw in haar verklaringen dat de overige 3 keer u zich bij de politie diende aan te bieden, u er niet werd ondervraagd, valt ook bezwaarlijk te rijmen met haar eerdere bewering hieromtrent dat u die 3 keer werd ondervraagd maar niet werd geslagen (CGVS vrouw p. 8).
Sinds jullie in België zijn is volgens uw vrouw (CGVS vrouw p. 4) de politie nog bij u thuis langs gekomen op zoek naar u en hebben ze 3 oproepingsbrieven aan uw stiefmoeder afgeven opdat u zich zou aanbieden. U daarentegen verklaart (CGVS p. 4) dat sinds jullie in België zijn de politie tweemaal bij uw stiefmoeder is langsgekomen op zoek naar u en er toen geen bepaalde documenten voor u werden uitgereikt aan haar.
Nog wat deze beweerde convocaties betreft, stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 7) dat zij hiervoor op een apart papier diende te ondertekenen voor ontvangst en dat ze op de convocatie zelf niks diende te ondertekenen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat in het gedeelte van de convocatie voor ondertekening van de schriftelijke kennisgeving de ontvanger zijn/haar naam, achternaam en het tijdstip van ontvangst dient te vermelden, wat hij/zij bevestigt met de handtekening, én waarna het gedeelte van de schriftelijke kennisgeving dat bestemd is voor ondertekening, wordt teruggebracht naar de instantie die de procedure voert. De vaststelling dat uw vrouw geen weet heeft hoe een dergelijke politieconvocatie wordt afgeleverd, ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie beweringen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat er in totaal twee politieconvocaties waren voor hun vertrek uit Armenië en één of twee na hun vertrek en dat het moeilijk is om informatie te bekomen over de situatie na hun vertrek omdat verzoekers stiefmoeder van leeftijd en verward is. De Raad benadrukt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad verklaarde twee convocaties te hebben ontvangen, maar dat hij bij het commissariaat-generaal wel degelijk verklaarde er slechts één te hebben ontvangen en verzoekster aldaar verklaarde dat zij er drie ontvingen. Het louter volharden in één versie van de feiten volstaat geenszins om deze toch wel significante tegenstrijdigheid te verschonen. Bovendien lijken verzoekers verder in hun verzoekschrift dan weer te insinueren dat verzoeker eenmaal werd opgeroepen, waardoor zij ook in hun betoog in het verzoekschrift tegenstijdig zijn. Verder, wat betreft de convocaties ontvangen na hun vertrek, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat de politie naar zijn stiefmoeder ging, maar er geen documenten werden uitgereikt, terwijl verzoekster verklaarde dat er drie convocaties werden uitgereikt. Hun betoog in hun verzoekschrift betreft aldus nog een derde, overigens geenszins precieze, versie van de feiten, wat geenszins ernstig is. Dat zij hierover geïnformeerd werden door verzoekers stiefmoeder die van leeftijd en verward is, is een loutere *post factum* toevoeging wat betreft haar toestand. Hoe dan ook kan verwacht worden dat zij bij haar zouden aandringen een coherent antwoord te krijgen of minstens op gelijkaardige wijze zouden verklaren dat zij verschillende versies van de feiten deed omwille van haar toestand.

Verder, wat betreft de tegenstrijdigheid in verzoekers' verklaringen over het aantal keer dat verzoeker (vrijwillig of gedwongen) naar het politiekantoor ging om te worden ondervraagd, herhalen verzoekers dat verzoeker zich om de zes maanden moest melden bij de politie om zijn aanwezigheid op het grondgebied te bevestigen en dat verzoeker dit heeft meegeteld als oproeping voor ondervraging. In deze kan de Raad dienstig verwijzen naar de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen waaruit blijkt waarom deze verklaring niet kan worden aangenomen.

Vervolgens betogen verzoekers in hun verzoekschrift dat verzoeker eenmaal zelf naar het politiekantoor ging voor ondervraging na de huiszoeking waarbij hij niet thuis was en een tweede keer met geweld door de politie werd meegenomen. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekster bij het commissariaat-generaal verklaarden dat hij twee keer met geweld werd meegenomen door de politie voor ondervraging, wat aldus niet strookt met het voorgaande.
Dat verzoeker zich telkens wanneer hij werd opgeroepen toen hij nog in Armenië was ging aanmelden bij het politiebureau, neemt niet weg dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal convocaties dat zij ontvingen en de manier van ontvangst hiervan. Evenmin kan deze verklaring een verschoning bieden voor de overige voormelde tegenstrijdigheden.

Tot slot, wat betreft het betoog van verzoekers dat de tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door een verschillende interpretatie van de vragen tijdens hun persoonlijke onderhouden, merkt de Raad – mede gelet op het voorgaande – op dat verzoekers, met uitzondering van de tegenstrijdigheid over het aantal contacten met de politie, niet de minste verduidelijking bieden over hoe de vragen tijdens de persoonlijke onderhouden anders konden begrepen worden, laat staan hoe dit tot hun antwoorden kon leiden. De verduidelijking over het verkeerd begrijpen van de vraag over het aantal contacten met de politie kan, omwille van het voormelde, dan weer niet aanvaard worden.

3.3.6.4. Daarnaast, wat betreft de medische toestand van verzoekers *an sich* – zijnde de hiv-besmetting van beide verzoekers en de hoge bloeddruk, hartproblemen en diabetes van verzoeker – oordeelt de Raad dat deze medische problemen, los van het feit dat verzoekers geen documenten neerleggen ter staving hiervan, maar er wel andere aanwijzingen zijn die deze problemen lijken te bevestigen, minstens voor verzoeker (zie *supra*), in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen niet aan dat de door hen aangehaalde medische problemen in hun hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de oude artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de Armeense autoriteiten hen op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hen geweigerd werd, dan wel zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève.

In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal op goede gronden op volgende vaststellingen uit algemene landeninformatie over de behandeling van hiv in Armenië:

"*Ook werd er een specifieke wetgeving aangenomen voor de preventie van ziekten veroorzaakt door HIV. Verder werd in 2022 het Nationaal Centrum voor Infectieziekten opgericht (hetgeen een fusie is van het AIDS-preventiecentrum met het gespecialiseerd ziekenhuis voor infectieziekten van Nork) uitgerust met moderne technologieën en apparatuur, om medische diensten van hogere kwaliteit te kunnen leveren die vergelijkbaar zijn met die van soortgelijke internationale centra. In 2025 werden diverse activiteiten ondernomen om de hiv-behandeling te decentraliseren, met als doel toegankelijkere, ononderbroken en kwalitatief hoogwaardige medische zorg te garanderen voor mensen met hiv in de hele republiek. De hiv-tests, diagnoses en de daaropvolgende behandeling zijn in Armenië op last van de staat en volledig gratis. Hieruit blijkt duidelijk dat de Armeense autoriteiten niet onwillig en/of onmachtig zijn om HIV patiënten de nodige medische hulp te geven waarop u en uw vrouw bij terugkeer een beroep kunnen doen. Ook zijn er lokale NGO's die belangrijk werk verrichten bij de bestrijding van HIV en mobiele testdiensten, juridische bijstand, lotgenotennetwerken en psychosociale zorg bieden*."

Dat er in Armenië door desinformatie een significant aantal gevallen van hiv pas in een gevorderd stadium van de infectie wordt gediagnostiseerd, waardoor de behandeling complexer wordt en intensief en

gespecialiseerd medisch toezicht vereist is, neemt niet weg dat er een behandeling voorzien is in hun land van herkomst. Bovendien blijkt nergens uit dat dit het geval is bij verzoekers. Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat de stigmatisering van mensen met hiv in Armenië zich onder meer uit in discriminatie binnen het gezondheidssysteem, merkt de Raad op dat uit deze informatie niet blijkt dat zij gediscrimineerd worden door medische actoren betrokken bij de behandeling van hiv. Evenmin blijkt dat zij, omwille van hun hiv-diagnose, dermate gediscrimineerd zullen worden dat zij geen andere medische behandelingen zouden krijgen voor andere problemen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er, samen met de verwerende partij, nog op dat verzoekers zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.5. Verder kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit de discriminatie en uitsluiting die verzoekers vrezen bij terugkeer naar Armenië omwille van hun in België vastgestelde hiv-status.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat mensen met een hiv-besmetting in Armenië gediscrimineerd en niet geaccepteerd worden, dat zij door de samenleving worden uitgesloten, dat hun rechten worden geschonden en zij geen jobs krijgen, alsook dat hun familie geen contact met hen zal willen hebben. Zij vraagt zich ook af wat er met hun kinderen zal gebeuren en weet niet of er een behandeling voor hiv in Armenië mogelijk is. Aan het einde van haar persoonlijk onderhoud voegt de advocaat hieraan toe dat verzoekers vrezen om gestigmatiseerd te worden vanwege hun hiv-infectie omdat objectieve informatie bevestigt dat Armenen met aids worden afgewezen op sociaal vlak. In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers naar algemene informatie en stellen zij dat aan de *protection officer* werd uitgelegd dat zij in Luik worden behandeld om te voorkomen dat de inwoners van Mechelen, waar veel Armeniërs wonen, op de hoogte zouden komen van hun diagnose, omdat dit voor hen ongemakkelijk is, dat zij aangaven dat hun familie hen niet meer wil zien en zich zorgen maakt over het lot van de kinderen en dat Armenië een klein land is en hun diagnose snel bekend zou worden omdat zij naar een gespecialiseerd ziekenhuis zouden moeten gaan voor behandeling.

Vooreerst stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde algemene landeninformatie blijkt dat er in Armenië sprake is van een zeker stigma ten aanzien van hiv-patiënten, doch ook dat de sociale discriminatie in Armenië niet van die aard is om te besluiten dat elke persoon met hiv, louter omwille van zijn of haar medische situatie, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden. De bestreden beslissingen luiden in dit verband terecht als volgt:

"[…] *dat de situatie van 10 jaar geleden niet te vergelijken is met die van nu, dat er veel ten goede veranderd is zowel in de publieke perceptie als in het bewustzijnsniveau van mensen. Ook werd er een specifieke wetgeving aangenomen voor de preventie van ziekten veroorzaakt door HIV. Verder werd in 2022 het Nationaal Centrum voor Infectieziekten opgericht (hetgeen een fusie is van het AIDS-preventiecentrum met het gespecialiseerd ziekenhuis voor infectieziekten van Nork) uitgerust met moderne technologieën en apparatuur, om medische diensten van hogere kwaliteit te kunnen leveren die vergelijkbaar zijn met die van soortgelijke internationale centra. In 2025 werden diverse activiteiten ondernomen om de hiv-behandeling te decentraliseren, met als doel toegankelijkere, ononderbroken en kwalitatief hoogwaardige medische zorg te garanderen voor mensen met hiv in de hele republiek. De hiv-tests, diagnoses en de daaropvolgende behandeling zijn in Armenië op last van de staat en volledig gratis. Hieruit blijkt duidelijk dat de Armeense autoriteiten niet onwillig en/of onmachtig zijn om HIV patiënten de nodige medische hulp te geven waarop u en uw vrouw bij terugkeer een beroep kunnen doen. Ook zijn er lokale NGO's die belangrijk werk verrichten bij de bestrijding van HIV en mobiele testdiensten, juridische bijstand, lotgenotennetwerken en psychosociale zorg bieden*."

Hoewel tijdens de administratieve procedure reeds door verzoekers advocaat verwezen werd naar algemene informatie, wordt er bij hun verzoekschrift pas voor het eerst algemene landeninformatie voorgelegd. Deze informatie is echter niet van aard een ander licht te werpen op het voorgaande. In het voormelde wordt immers terdege erkend dat er sprake is van discriminatie en stigmatisering van mensen met hiv in Armenië, doch ook dat er geen sprake is van een veralgemeend risico op vervolging voor mensen met hiv.
Bovendien oordeelt de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in hun specifieke situatie wel sprake zou zijn van (discriminatie die oploopt tot) vervolging, omwille van hun hiv status, bij terugkeer naar hun land van herkomst. De commissaris-generaal stelt in dit verband met recht het volgende:

"*Uw vrouw maakt echter niet aannemelijk hoe derden bij terugkeer in Armenië hiervan op de hoogte zouden geraken. Zo verklaart zij (CGVS vrouw p. 10) dat jullie deze medische aandoening geheim houden, ook voor de kinderen en gezinsleden. Gevraagd hoe bij terugkeer naar Armenië dit zou geweten zijn, stelt zij dat jullie*

land klein is en dit zou snel aan het licht komen omdat jullie voor de behandeling er naar een speciaal hospitaal voor infecties zullen moeten gaan. Gevraagd waarop uw vrouw zich baseert, stelt zij dit niet te weten, dat zij dit denkt. Als een persoon een behandeling ondergaat in een hospitaal ter bestrijding van infectieziektes, betekent dit nog niet automatisch dat deze een HIV/AIDS patiënt is, er zijn immers meerdere soorten infectieziektes. Een louter theoretische, vage, of hypothetische vrees zoals uw vrouw deze uit, volstaat echter niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees moet immers gegrond, concreet, en actueel zijn. Er kan geen internationale bescherming worden geboden op basis van gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan en waarvan niet is aangetoond dat deze zich ook daadwerkelijk zullen voordoen."

Het louter herhalen dat Armenië een klein land is en dat zij er naar een gespecialiseerd ziekenhuis zullen moeten, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Dat hun familie geen contact meer wil met hen en hun bezorgdheden hebben geuit over de kinderen van verzoekers vindt dan weer geen weerslag in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de familie van verzoekers niet op de hoogte is van hun medische toestand en dat verzoekster enkel een angst uitte dat hun families geen contact meer zouden willen, alsook zorgen uitte over de toekomst van hun kinderen. Ook ter terechtzitting bevestigen verzoekers ten stelligste dat hun familie niet op de hoogte is van hun hiv-status. Hiermee kan dus geen afbreuk gedaan worden aan voormelde vaststellingen. Tot slot, wat betreft het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekers in België woonachtig zijn in Mechelen, maar behandeld worden in Luik omdat er veel Armeniërs woonachtig zijn in Luik en zij willen vermijden dat zij hiervan op de hoogte zouden geraken, stelt de Raad dat dit betreurenswaardig is, maar dat dit niet wegneemt dat er thans niemand op de hoogte is van hun medische toestand, noch in België, noch in Armenië en zij niet aannemelijk maken hoe derden hiervan op de hoogte zouden geraken bij terugkeer naar Armenië.

3.3.6.6. Vervolgens kunnen verzoekers niet gevolgd worden dat er zich tijdens de administratieve procedure vertaalproblemen hebben voorgedaan, die duidelijk invloed hebben gehad op de uiteenzetting van hun volledig verhaal.

Concreet wijzen zij erop dat in de bestreden beslissingen vermeld wordt dat zij drie kinderen hebben terwijl zij er slechts twee hebben, dat er gesteld wordt dat verzoekster verklaarde dat verzoeker als kok werkte, terwijl zij dit nooit heeft gezegd tijdens haar interview, dat er in de bestreden beslissingen te lezen valt dat verzoeker in de stad Ashtarak woont, terwijl hij daar slechts voor zijn huwelijk heeft gewoond en daarna in Dilijan heeft gewoond en dat er geprobeerd zou zijn hen te laten zeggen dat zij Dilijan hebben verlaten en naar Ashtarak trokken voor een jaar, alvorens zij naar België kwamen. Zij besluiten dat deze elementen wijzen op vertaalproblemen die duidelijk hun volledige verhaal hebben kunnen beïnvloeden.

In haar nota van 31 maart 2026 betoogt en onderbouwt de verwerende partij op goede gronden dat voormelde vaststellingen ofwel het gevolg zijn van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen en het administratief dossier van verzoekers ofwel een loutere materiële vergissing betreffen die geen betrekking hebben op de kern van hun relaas:

"*- Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat beide verzoekers verklaarden twee kinderen te hebben (NPO man, p. 3; NPO vrouw, p. 3). De vermelding van drie kinderen in het feitenrelaas berust op een materiële vergissing. Deze vergissing heeft echter geen enkele impact op de inhoud of de strekking van de bestreden beslissing.*
- Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal aangaf dat mevrouw verklaarde dat haar echtgenoot als kok werkte. De verwijzing naar meneer zijn beroep als kok is gebaseerd op de verklaringen van meneer zelf, hij verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij als hoofdkok in de kazerne werkzaam was (NPO man, p. 3).
- In het feitenrelaas wordt er gesteld dat meneer afkomstig is uit Ashtarak. Uit de notities van meneer blijkt dat hij in Dilijan woonde, en dat zijn schoonouders in Ashtrarak verbleven. Verzoeker verklaarde echter wel dat zijn laatste adres in Armenië in Ashtarak was en dat hij in de periode voor hun vlucht op en af ging tussen de twee steden (Verklaring DVZ, vraag nr. 10; en NPO man, p. 3 en 4). Dit betreft een jammerlijke woordkeuze in het feitenrelaas, maar heeft geen enkele impact op de inhoud of de strekking van de bestreden beslissing.
- Verweerder stelt vast dat er niet kan blijken dat de PO verzoekers gestuurd zou hebben om te verklaren dat ze een jaar in Ashtarak verbleven alvorens naar België te reizen. De PO peilde naar het verblijf van meneer in Ashtarak omdat hij bij de DVZ aangaf dat hij daar verbleef voor zijn vertrek naar België (Verklaring DVZ, vraag nr. 10; en NPO man, p. 3 en 4)."

De Raad treedt deze overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, onverkort bij en besluit dat er geen vertaalproblemen voorliggen die een wezenlijke invloed hebben gehad, dan wel zouden kunnen hebben op de beoordeling van het voorgehouden asielrelaas.

3.3.6.7. Voorts voeren verzoekers geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.8. Tot slot, wat betreft het door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde attest, merkt de Raad op dat hieruit louter blijkt dat verzoeker een operatie gepland had, zijnde een septoconchaplastie, op 30 maart 2026. Dit stuk vermag geen afbreuk te doen aan één van de voormelde vaststellingen. Op zichzelf kan dit ook niet gezien worden als bewijs van een nood aan internationale bescherming.

3.3.6.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Armenië.

3.3.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Armenië zouden hebben gekend.

3.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.
In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

"*Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.*
Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.
Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).
Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).
Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Ashtarak komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.
De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).
In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).
Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (paspoorten, geboorteaktes, uw militair boekje, huwelijksakte, en militaire onderscheidingen) bevatten gegevens die niet worden betwist en deze conclusie niet kunnen wijzigen."

Specifiek wat betreft verzoekers, wordt in de nota van de verwerende partij van 31 maart 2026 rechtgezet dat verzoekers woonachtig waren in Dilijan en minstens verzoeker slechts op en af ging naar Ashtarak in de periode voor hun vertrek uit Armenië. Ook wat betreft de plaats Dilijan, geldt dat deze niet in de grensregio met Azerbeidzjan ligt en dat er aldaar recent geen incidenten van willekeurig geweld werden vastgesteld.

Verzoekers laten voorgaande overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet in het verzoekschrift, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.7.4. Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c), de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen

voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maken.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS